

VLADKO FAJGELJ

V nedeljo, 26. junija okoli 8. ure zjutraj je celjske planince pretresla novica, da se je v Štajerski Rinki smrtno ponesrečil mladi geograf in biolog Vladko Fajgelj, navdušen alpinist, jamar in ljubitelj narave. Bil je star komaj 22 let.

Že v gimnaziji je pokazal svoje izredno lepe sposobnosti. Bil je marljiv, natančen in vztrajen učenec, bister in razgledan, poln duha, ves prežet z voljo do znanja in napredka. Akademski študij si je izbral že v gimnaziji, v kateri ga je predvsem mikal študij zemljepisa in prirodoslovja.

Na univerzi je v kratkem času razvil svoj smisel za znanstveno proučevanje. Prvo delo je posvetil svoji preljubi Savinjski dolini, delo, ki si ga je določil kot maturant leta 1951. Sistematično je obdelal planšarstvo od Klemenče jame do Golt. Izvlečke je objavil v Planinskem Vestniku, celotno delo pa je izšlo v Geografskem Vestniku. Odlikujejo ga vse tiste vrline, zaradi katerih smo Vladka cenili in čislali. Tudi svoje diplomsko delo je posvetil proučevanju Savinjske doline. Nekaj dni pred tragično smrtjo se je s kolesom podal v Luče, od tam pa na Korošico, kjer je nameraval zbirati gradivo za diplomsko nalogo iz geomorfologije. Študijsko delo pa je hotel združevati s plezanjem, ki se mu je posvetil že v sedmi šoli.

Pokojni Vladko je bil mlad človek, toda človek izrednih kvalit, izredno zrel in jasen v svojih nazorih, plemenit in čist v svojih čustvih. Bil je neizrečeno dober in pošten. Bolela ga je vsaka krivica, neodkritost in nečimernost. Med mladimi alpinisti je bil edini, ki je resno razmišljal o idejni vsebini alpinizma, ga študiral in mu skušal dati boljšo smer in bogatejšo duhovnost. Dasi mlad, je že posegal v javno življenje, ne zato, da bi se uveljavljal, marveč zato, ker je bil zavzet in vnet za stvar. Kar mu je narekoval njegov čut za poštenje in čast, to je zagovarjal in ni odnehal. Iz mladega alpinističnega rodu se je dvigal kot vzgled resničnega humanista, ki svoje prirojene in privzgojene lepe lastnosti združuje z najlepšimi humanimi vrednotami klasičnega alpinizma, predvsem kot vzgled skromnosti in požrtvovalnosti. Z njim smo izgubili mnogo obetajočega intelektualca, ki je dobro razumel odgovorno vlogo intelektualnega dela v družbi, lepodušnega človeka, ki je povsod naletel na ljubezen in spoštovanje, in športnika, ki je preizkušnjo svojih telesnih sil izrabljal za svoje študijsko delo, za poklic, ki si ga je izbral. Bil je cenjen član Geografskega društva in Društva za raziskovanje jam, bil je član markacijske komisije pri PZS in to eden od najbolj delavnih in domiselnih, bil pomočnik načelnika AO pri PD Celje, zanimal pa se je tudi za gospodarstvo svojega matičnega planinskega društva. Vsi, ki smo ga poznali, smo ga imeli radi in smo cenili njegovo dosedanje delovanje, veselili smo se njegovega napredka in zidali nanj. Kako resno je pojmoval planinstvo, kažejo njegovi spisi, ki jih je objavil v Planinskem Vestniku 1954 in 1955. Največ odmeva je imel njegov članek »Na samotnem vrhu«, ki ga lahko imenujemo njegovo oporoko. Bil je proti športiziranju alpinizma, proti plezalstvu, ki je samo sebi namen ali, ki bi bil športna panoga kakor vsaka druga. Sodil je, naj se alpinistično dejanje meri po doživetju, ne pa po težavnosti in rekordu. Naj bi se ta oporoka nikoli ne pozabila! Naj bi ne propadle dobre človeške misli, s katerimi je bil prežet, naj ne propadejo njegovi ideali, kajti brez njih bo življenje prazno in tudi hoja v gore bo izgubila svoj čar.

T. O.